

Sy-li spěwał,  
Pilnje džěłał,  
Strowja će  
Swójbny statok  
A twój swjatonk  
Zradny je.

Za staw sprócný  
Napoj mócný  
Lubosć ma;  
Bóh pak swěrný  
Přez spař měrný  
Čerstwosć da.



Njeh ty spěwaš,  
Swěrnje džěłaš  
Wšědne dny;  
Džeń pak swjaty  
Duši daty,  
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,  
Njeh čí khmana  
Žiwnosć je;  
Žiwa woda,  
Kiž Bóh poda,  
Wokřew će!

F.

## Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždu łobotu w Smolerjez knižicziščerzni w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

### 1. Adventa.

Matth. 21, 1—9.

Sašo šmy fastupili do lubeho adventskeho čaša. „Glaj, twój kral pschińdže k tebi s čzihej myšlu!“ tak klineži nam s nascheho seženja na našu wutrobu. To je krasna powjesč. Bóh ju nam sezele.

Wjěkel šo, adventska wošada: Glaj,  
twój kral pschińdže k tebi!

1. Šhto wón teki nješe?

2. Šhto šebi wón wot tebjě žada?

1. „Glaj, twój kral pschińdže k tebi!“ to je lubosna, hnadybohata, krasna powjesč Boža na šbóžny šwjaty adventski čaš. My wěmy, šhto tón kral je, kotryž chze sašo nutščahnyč. To je tón kral, wo kotrymž Bóh w 2. psalmje praji: „Ja pak šym šwojeho krala postajil na šwojej šwjatej horje Zionje“; kotrehož pschichod do tuteho šwěta šu profetojo wot Mójsaša hač k pošlednemu wschěch profetow wěschčžili; tón kral, kotremuž ma šo pucž pschihotowacž po 24. psalmje, so by wschudžom nutščahnyč mohł: „Wotewrče wrota šchěroto a čzińče durje na šwěče wyške, so by tón kral teje čzešče nutščahnył.“ Wón je tón najmóžnišči kral, jeho kralestwo wopshija njebjěša a semju. Wón je pschischol. Nasche seženje nam jeho šjewi, kať wón nutščehnje psches wrota Jerusalemske. Kať měrný, kať čziheje myšle je wón! Haj, čziheje myšle a pošny myšlow mēra nad tobu, šchescžijanska wošada, šchescžijanska

wutroba, pschińdže pschezo nětko hišče t tebi. Wón chze tebi doma šwoje šbože pošticžecž; tež tebi płaczi: „Mój mēr ja wam wostaju.“ Wón ke kóždemu pschińdže. Niž jenož k bohonym, tež k tebi, k hudemu; niž jenož k pobožnym, tež k hrěšnikem; wón pschińdže k strowym a khorym; tež hišče k mrežazym! Wón pschińdže, so by naš wobhnadžil, troštomal, wumohl, šwjecžil, wobšožil.

2. Tón kral woczakuje, so jeho pschiwosmjemy. We wěrje jeho horjewosmjemy. Wěr, so chze k tebi pschińč, hđžežkuliz tež šy, kať malo šy tež jeho hódny. Wón pschińdže pschikasnje dawacž, kať w seženju šwojim wuczobnikam, a woczakuje, so šwólne po nich čzinimý, kať čzi wuczobnizy. Womysł šebi wošebje na jeho nowu pschikasnju: „Nowu pschikasnju dam ja wam, so byšče šo mjes šobu lubowali, kať ja waš lubowal šym, so šo tež wy jedny drugeho lubujecze. Nad tym budže tež kóždy špóšnacž, so wy moji pošli seže, hdyž lubosč mjes šobu macze.“

Wón pschińdže, so by wobčežnosče wot tebjě wšal. Wuplecž šo šutnju wobčežneje šamoprawdosče a wupšestrej ju na pucž, kať Jerusalemski lud čzini; čzišń wot šo brēmjo šwojich starosčow — čzišń je na wutrobu šwojeho Šbóžnika — a wěr, so šo wón sa tebjě stara. Ššlyšchich tam to „Šosianna-wolanje?“ O wjěkel šo tež ty šwojeho Anjěša a wštaj: „Glaj, wón pschińdže pomoznik a prawny!“ Špěwaj hnadnemu kralej, kotryž s nowa pschińdže se šwojim šbožom, se šwojej hnadu, se šwojim šłowom, se šwojim žohnowanjom, se šwojim pschitryčom a se šwojej šwěrnosčju;



spěwaj jemu nowy křesťan: „Křwal teho Křnješa moja  
dušča a ščož we mni je, jeho křwate mjeno!“

Samjeň.

### Bliškoscž adventskeho krala.

Twój kral šo bliži, křesťano,  
D wotewé dom šwój jemu!  
Šón šhotuj čžište bydlencžko  
A wotšant' hrěchej wšchemu;  
Tež s wěnzami a palmami  
Křech wón šo rjenje wudebi  
Sa hošča wyšokého.

Twój kral šo bliži, křesťano,  
D wotewé wucho jemu!  
Wón křlěb ma, šłowa Božeho,  
Duž křwataj hlěbny k njemu;  
Kř pucž je, wěrnoscž, žiwjenje  
A křchewi s wodu wěčnoscže,  
S tym dži na čzerstwu pastwu!

Twój kral šo bliži, křesťano,  
D wotewé rôt šwój jemu!  
Šwědcž sa njeho, džerž, pšnaš šo  
Ke kralej njebjestemu!  
Wón nochze žanu poloječnoscž,  
Wón žada wěrnou pobožnoscž,  
Kř spēwa hošianna.

Twój kral šo bliži, křesťano,  
D wotewé dušchu jemu!  
Šdžž staroscž, horjo, hubjenstwo  
Čže tyšči, dha dži k njemu;  
Wón wotpocžint' a pokoj je,  
S nim wutroba tu k měru dže,  
Še čašnje, wěčnje šbžna!

K. A. Fiedler.

### Čižo, kral dže.

W jenej khorowni nadžijepokny 15 lětny šyn na šwojim po-  
šlednim lěhwje ležesche. Wón na raka čzerpjese a běšče šo  
hižom operaziji podčžijnyč durbjał. Šako šo jeho šwěrna macž  
woprašča, kotre biblijske šłowo ma na jeho rowny křhiž napišacž,  
wón wotmolwi: „Šleječe, křtku luboscž je nam Wótž wopokasał,  
šo bychmy Bože džěčži rěfali!“

Šo dołhim, boloscžiwym čzerpienju běchu škóncžnje šnutstowne  
organy tak wot raka pšchěžrane, šo khorj pod wulkimi čzwilemi  
pocža křej bluwacž —; kónž šo bližesche. Čžělné boloscže běchu  
wulke; ale měr Boži a dohycže wěry běšchtaj wjetšchej. Wón šo  
je šwojimi modlitwami Křjesowaje hnadneje ruki pšchimašče: a  
ruka hnady jeho džeržesche. Šako jemu napošledku khorobniza,  
kotraž bě macžeri k pomocy, hiščeče šłowa trošhta prajicž špyto-  
wašče, wón šchepťny: „Čžičo, čžičo, kral dže!“ Šotom wón  
wufny.

Šiči tymle šmjertnym ložu ta macž, křž bě s wudowu, Boha  
ša jeho wulku hnadu, jejnemu jenicžkemu šynej wopokasanu, s dža-  
kownymi šylšami křwalesche a potom tele šłowa napiša: „D tole  
moje lube džěčžo, kotrež lubuju, kaž jeno macž lubowacž šamóže,  
šym ja jako šraky plěb ša njebjó, jako wumožene, šbžne džěčžo  
Bože šwojemu a jeho Bohu a Wótžej, Křjesej a Šbžnikej šašo  
daka. Wóh běšče mi to džěčžo dowěril; jemu budž džak, čžesč a  
křwalba data, šo wono pšči wšchej mojej hrěšchoscžej a šłaboscžej jeho

džěčžo bu a wosta, a tón Křjes na tak křašne wašchje nad nim  
móž šwojeje hnady šjewi, šo bě tónle čzerpjazy a mřějazy mlodženz  
s jašnym a žiwym šwědcženjom wo Křjesowej wumožerškej luboscži,  
wo mozy Božeho šłowa, wo šylšoscžej wěry, wo wufšwjećazej  
džěławoscžej Šwžateho Duha!“

F.

### Potajnstwo njesachodneje mlodoscže.

(2. Kor. 4, 13—18.)

Šłóš (500): We Křhřstusu byč —.

Šlej! potajnstwo je, Šo njesachodne Še žiwjenje tam,  
Šdžž nadžiju Boži Duch posticža šam.

Duch wěry je nam Tu podrožnikam Wšchal wobradženy,  
Šo s Šesufom k žiwjenju šbudženi šmy.

Duž wješeli šmy, Ššo njebojimy; Ššmy pšchěšwědcženi,  
Šo junu my budžemy pšchekřašnji.

Wšcho našče dla je Džě dopjelnjene, Šo bohacže by  
Wóh čžesčeny byl, šo je miloscžiw.

Dak hnadu nam je, Šo džakowanje My wopruijemy,  
Křž pšches měru šbožowni ščžinjeni šmy.

My nješlabnjemy, Křž brónjeni šmy Wšchal s nješmjertnoscžu,  
Šdžž nadžiju mamy džě njesachodnu.

Křech wotemřewa A wotebjera, Křž sachodny je,  
Našch šwontowny čžlowjeł, — nječ do šmjercže dže,

Šo wobnowil by Ššo njesachodny Džěń wote dnja tu  
Našch šnutstowny čžlowjeł we wufšwjećenju.

Aš nješladajmy A nježadajmy Ša widomnym šej,  
Ščtož k njebjeskej křašnoscžej pšchihodne nej!

Wšcha žaloscž a šłóscž, Křž hórka je došč Nám w podrožništwje  
Naš k njebjesam docžahnyč wěryžnych čže.

Křžew mlodoscže je A njesachodne Tam žiwjenje wšcho,  
Křž dostawa pšči Bošy junu nam šo!

Džěń šašwituje, Ššo pšchibližuje Našch njebjeski džěl,  
Křž Ščřědnik a Šbžnik je Šmmanuel. —

U.

### Bože wobarnowanje.

Běšče w lěče 1889, jako šo s jeneho hornjošchleskiškeho  
měštacžka wo šłědowazym podawku pišasche.

Šena žona tam we šwojej kuchinje štejesche a džěčžaze šchaty  
płokasche. Šódla wó jštwje pał jejny šynł, něhdže šchěščlětny  
křlopž, šebi hrajkasche. Macžeri čžyšče šo trochu špodžiwne šdacž,  
šo pšči tym tajka nješwucžena čžiščina křjesesche. Šola šotšicžka  
špašče, a wona běšče małemu džiwjakej jejne wubudženje křucže  
šakasała. Štwa mějesche jeno jedyn wulhód pšches křcheň, a durje  
běchu po položy wocžinjene, tak wona mēnjese, šo běšchtej džěščej  
derje šastaranej.

Duž džěčžaze štupy po šthodže horje pšchidžechu! Špodžiwnje!  
Šo džě nimale křincžesche, kaž by to jejny Šant byl! Njemólnje  
wona je šwojim džěłom šasta a pošluchasche. Šola tu šo hižom  
durje wotewriču a woprawdže, duž Šant na prošy štejesche, trochu



blędny a trunjeny, kaž by žaneho dobrego šwědomnja njeměl. Macz je stróželemi mokrej ruzy nad głowu hromadu dhyri. „Swotkal ty pschindžesć, Santo? Ty by tola runje hišćeje wó jstwyje był?“

Wotoko hubow małego šo storhowašće, kaž šdžeržany placz. Wón šo khostanja bojesće a njewěšće prajesće: „„Sa šym i woknom won padnył, luba mamka! Šeno jeniczki krócž chyzch do dwora dele kufnyčž a duž na jene dobo delka ležach, ja šam njewěm kaš. Ale ja šebi šawěšće ničžo rósdrěl abo womašal njej-šym.““

Tej žonje bě, kaž by šo jej džało. Wona šwoje džěcžo we šwojimaj rukomaj džerži a kóždy jenotliwy šawcžk wobmašuje. Ale wšcho je njekamane a štrowe. Potom wona k woknu škoczi, i kotrymž bě jejny hólčezž dele padnył, dwaj poskhodaj wyšoko na pleštrowany dwór. Deleka šteji mašeje wosyčžk. Na tón běšće Šant padnył, a elastike wojo je móž pada woskabišo. Módry blaš na tym mēšće, hđžež šo šrašy, je jeniczka špomnjeńka, i šotrejž mašy džiwjał woteńdže. Wóh je džiw čžinił, wón je šwojim jandželam pschikašal, šo bychu jejne džěcžo na rukomaj nješli. Za žona to hłuboko šačžywa. Wona na šwojej kolenje padny, a njes tym šo šo jej šylšy po ližomaj lija, šo wona Bohu džakuje ša jeho džiwnu pomož.

Šódla njeje šteji Šant. Wón widži maczerine šylšy a wě, šo je na tym wina, runjež tež prawje njeroshy, čžehodla wona placže. Še šwojimaj mašymaj rucžkomaj wón maczerinu ruku majka a šo lišćežo prošy: „„Luba, luba mamka, njeplakaj tola, ja wšchaš to tež šawěšće ženje šašo čžinicž nochžu.““

F.

## Pschi rowje pschecžela.

(Spitta.)

Sjem. Jana 14, 13.

My i bratrom džemy k rowu  
A šylšy šymem;  
Tu draštu putnikowu  
Paš štrošchtnje khowamy.

Wón nětk je šbóžny dóschoł,  
Mašch kšód tu hišćeje je;  
Wšchej nusy je wón wuschol,  
Šzmjercžž bě jom' dobyče.

Wón widži, šchtož Wóh šlubi,  
Ma, šchtož nam brachuje;  
Šchto jemu kónu rubi? —  
Čžert pschewinjeny je.

Wón je nětk wobhnadženy,  
Knješ je wšal šrudobu;  
Wón nětk je wobšboženy,  
My žarujemy tu.

Wón nošy palmy mēra  
A kónu žiwjeńku;  
Nětk špēwa jeho wēra  
Wo krašnym dobyčžu.

My pucžowarjo wbošy  
Tu hišćeje kšodžimy;  
Šdhyž šbóžni šmy we Wošy,  
Šoh' šašo widžimy.

Surij Bróšl.

## Tajke budža njebjęša.

Šena macž pschi kóžku šwojeho mrējazeho džěšća šedžesće. Wona chyzšće šwojeho lubušča w jeho šmjertnej nusy i wuhladom na njebjęša štrošchtowacž. „Tam budže šame šwětko“, wona džesće.

Džěcžo paš šdychny: „„D macži, to budže mje we woczomaj bolecž!““

„Tam budže rjana hudžba“, macž šašo rjekny, „rjana hudžba šlěborntych posawnow a štothch haršow.“

Maša čžerpjērka na to wotmolwi: „„D macži, najčžišchšchi šynł mi hižom bolosće čžini!““

Nětko macž mjelčesće. Še šylšami we woczomaj šo wona škili, hłojčžku šwojeho mrējazeho džěšća na šwoju hruđž položi, ju zunjo, žyle zunjo k šwojej wutrobje pschitkóčžiwšchi.

Potom to džěcžo čžišće prajesće: „„Luba macži, tajke budža njebjęša!““

F.

## Pubijće šwojich njepšchecželow.

(Šotracžowanje.)

Tež w hajńkowni bęchu šhomili, šo šla šhorosčž pschezo bliže a bliže pschindže. Šsaburow bě teho dla pscheb někotrymi dnjemi do Šinska jěl a šo pola šnateho a špschecželeneho šekarja wo radu prašchal, kaš by najšepje njewitaneho hoščža wot šwojeho doma wot-šđeržecž a jemu pucž šawrjecž mohł. Šekar bě jemu nadrobnyje ro-šestajal, kaš ma šo wón a jeho šwójbni w tutym čžasju šadžeržecž. Wón bě jemu, dokelž to tehdy hišćeje ša šakitanški šredł džeržachy, woshebje porucžil, šo wšcheho wobkšada i mēštnami a domami wob-šladniwyje šminyčž, hđžež bě šo šhorosčž šašydliša a jedyn abo wjazy woporow žadala. Šódla teho bě jemu šekarštwu mjenował, šotrež bychu šo hnydom nałožicž dhyrbjale, hdy bychu šo přenje šnamjenja šhorosče pokazale. Dokelž hajńkownja šamotna daloko wote wšy ležesće, taš šo móžachy šo w čžasju nusy šedma šekar-šteje pomožy nadžecž, bě Šsaburow tehdy hnydom wufasane šekar-štwu w tamnišchey hapthzy nakupił a šobu domoj pschinjěl. Šot teho čžasja šo wón wjazy na pucž do Šinska nješoda, dokelž bě našhonil, šo bě šo šholera tež do tuteho mēšta dobyła. Dženša bě šamo jedyn i hajnišchich pomožnikow, kotryžž bě we wokolnošči něšchto wobštaracž dhyrbjal, šatrašchazy powjesčž pschinjěl, šo bě šurowa šhorosčž tež w šušodnej wšy i wulkej šylnoščžu wudhyrika a hnydom wjeshchu ličžbu wobhydlerjow morika.

Šadyn džiw njebē, šo šo hajnik a jeho šwērna mandželška tejele njeshbožowneje powjesče njemalo naštróžišchaj. Njebojšchaj šo taš jara wo šwoje šamšne žiwjenje, kaž wo šwojej pēnej lubošnej džěšči. Duž Šsaburow šwojim ludžom porucži, šo na-škaženeje wšy šdalowacž a šrucze na to šladacž, šo šadyn wobhydler i njeje do hajńkownje nještupi. Šewakšž wón psche dobry šche-ščžijan a teho dla w čžasju nusy a štracha šwoju pobožnu šhrob-šojčž a wješele domējenje k Bohu njeshubi. Wón šo i šhutnoščžu a roššudženoščžu hotowašće, šo by hrosnej, štrach roššchējazej šhorosčži še wšchēmi šredkami, šotrež mējachy šo tehdy ša dobre a wužitne, napschecžo štal. Šola šwoje štarosčežž bě wšchē na Boha čžišnył; pschetož na njeho šameho wšchu šwoju nadžiju štajesće, hješ šotrehož wole ani włóška i hłowy jeho džěšči nješadnje a kotryžž móže jeho šwójbnych wot šmjercže wumóž.

Šjecžor bě šo pschibližil. Šlga bě džěšči runje do kóžy po-šložila a šo i nimaj modlika. Šwonej čžicho a šmērom špašchtej, taš šo jeju macž wopuschēči a šo do jstwy wróczi. Šwētr wonka psches wyšoke šchmrēki šchumjesće. Šmandželškej šódla šebje pschi pježato-šwym praščazym wohnju šedžeschtaj a wo wšchēm šo rošščžeschtaj, šchtožžž ša jeju dom šrešne a jeju wutrobu pohnuwašće. Štary ščžēński čžasnik runje džekatu hodžinu bijesće. Duž Šsaburow wulku bibliju i šhamora wša, šo by, kaž to kóždy wjecžor čžinjesće, še šwojimi ludžimi hromadže džēń i modlitwu wobšamknył. Šajni-šzy pomožnižy a wobej šlužobnej džowzy šo na šwoje mēštno šehydachy. Šospodař 91. ššalm čžitašće. Ša to šo Bohu lubemu Knješej ša wšcho wobarnowanje a žohnowanje tuteho dnja džakowašće a šebje a šwój dom ša tutu nóz jeho wšchchomóžnemu šchšitej porucži. Šotom maša domjaza gmejna někotre šchtucžki wušpēwa, kaž to kóždy wjecžor čžinjesće. Šwóčženašch a žohno-šwanje, wot hajnika prajene, pobožnu šwjatocžnosčž škónczi. Ššchitzy šebi dobru nóz prajachy a chyzchuy še jstwy hiečž, šo bychu šo w Wožim mjenje k mērej podali.

Ša dobo wonka na dworje pšy wóšje a šylnje šašchčžowkachy. Šich šchčžowł bu pschezo džiwišchi a njemdišchi. Šsaburow hnydom jeneho hajnika won pošla, šo by pohladał, šchto ma to šekacž. Šo



chwilzy ho młodym wschón nastróžany wróci a praji: „Wonka je młynk Ropyl! Wón praji, so je se strachom psched cholera czeńł a sa tutu nóz wo hospodu prošy.“

Hajnik a jeho mandželka se spodžiwajom na ho hladaščaj. Teju najhóršchi njepršeczel na prošy jeju doma! Tejle powjeseči móžesčaj lédma wéricz. Šhto dyrbjesche worakaweho cžłowjeka k temu pohnuć? K temu hiščeže pschindže, so bė jimaj lėfať radžil, a so bė Esaburow kam swojim ludžom kručze pschifasať, so bychu ho wot nakaženeje wšy šdalowali a ho wscheho wobkřada i jeje wobhdlerjemi smynli. Šhto dyrbjesche nětko cžinicz? Šmėdžišče wobhladnivosć i woczow puščežicž a muža, kotryž bė jemu hižom telko šchtody a šchidwy cžiniť, njeđiwajo teho do swojeho doma wsacž? Woczi jeho mandželkeje prošcho na njeho hladašchtej. Tola wón jeju rėci njerošymjesche. Mėnjjesche wona, so dyrbjesche njewocžafaneho strašneho hošča wotpořasacž abo pschijecž? Wón njewjedžesche, sa cžo dyrbi ho rošbudžicž, a ho teho dla jakotajo prafesche: „Młynk? woprawdže młynk? a to hiščeže psched mojim domom?“

Hajnik wotmolwi: „Haj, młynk Ropyl. Wón ma žyľe blėdy a džiwi napohlad, mi bu tať hróšbno w jeho bliskosći. Šdž do- wolicze, na njeho pšy naschczuwam, so bych jeho wotehnať. Pschetoz šhto móže muzej wéricz, kotryž je hacž dotal pschezo wasch naj- hóršchi a najšuwowišchi njepršeczel byť?“

Šklowa wo njepršeczelu ho pola hajnika hnydom praweje truny dótłnychu. W jeho wutrobje ho tamne rjane šłowa šlyšecž dachu, kotrež bė hižom tať cžasto šlyšchať a cžitať: „Prajy pať wam: lubyje ho swojich njepršeczelow; žohnujcze tych, kiž waš po- kleja; cžinice dobrotu tym, kiž waš hidža; prošcze sa tych, kiž wam šchtodža a waš pschescžehaju.“ Wón hnydom wjedžišče, šhto dyrbi cžinicž. Jeho šchescžijanska wėra bė dobyła. Duž pomoznikaj praji: „Tuton wopřt budžich i cžezka woczafat. Pschetoz hnydom lėť dořho je mje tuton muž se šuwowym njepršeczelstwom pschescžehat a njeje psches mój proš pschischol. Tola nětkole je w strašche a nusy. Duž jeho nješmėm šastorcžicž a dowėrenje, kotrež na mnje staja, šnicžicž. Šsnadž jeho wutrobu dobudžemy, a jeho šašo šjednamy, hdyž jemu pscheczelniwje napšchecžo pschindžemy. Dži won a prošč jeho, so by šastupit!“

Hajnik hłowu šchafšo won džėšche, so by po mišchtrowej pschi- kasni cžiniť. Dolho njetrajesche a durje ho wotewriču, a do cžėm- nje pořwėcženeje štwy młynk stupi. Jeho šwonkowny napohlad runje tajki njebė, so by mohť wješelosć šbudžicž a dowėrenje dawacž. Jeho cžorne wlošy džiwoje na hłubofo šmoršcžene cžolo padachu. Vizy bėšchtej blėdej a špadnjenej, cžėrwjenosć huby bė wobłėdnyła. Jeho cžornej hłubofo ležazej woczi njemėrnje a njedowėrnje po jstwie bludžeschtej. Pať wonej hajnika a jeho žonu pschelecžišchtej, pať ho k femi wudžerašchtej. Jeho kolenje šchepotašchtej, jeho wutrobno jachlesche; najšterje bė po puczu jara šhwatať. Hajnikaj šuchu cžėńku ruku podawajo, někotre njerošymliwe šłowa bėrbotašche, i kotrymiž cžyšche najšterje šwój pšidny wopřt šamolwicž a wo hospodu prošcž. Esaburow a jeho mandželka bėščaj wschať njemať pschekłapnjenaj psches napohlad, kotryž ho jimaj posćiczi. Tola ho wot hróšbneho hošča njewotwobrocžiščaj, ale njewořasne jeho posćicženu ruku pschimnyščaj a Ropyla pscheczelniwje witaščaj. Žadny poroť i jeju rta njepršindže, se žanym šłowcžtom na šchidwu njespomniščaj, kotruž bėščaj psches njeho cžėpřtoj; — štajiščaj młynkej stol k blidu a jeho i lubosćiwymi šłowami nuso- wasčaj, ho pořydnycž a wotpocžnycž. Šndnyščaj ho pšdla njeho a rėcžesčaj i nim se šobuželnosću wo nusy cžafša a wo žakosći, kotruž bė šła šhorosć dalofo wokofo a tež do narodneje wšy pschi- nješka. Šbėcž njewolnje a w krotkich wottorhnyenyh šadach wot- molwjesche. Hajnik a jeho mandželka na to dale njekėđbowasčaj

a jeho strachocžiwosć a štrachlivosć bojosći psched hrosnej šhoro- sczu pschipřowasčaj. Mjes tym bė hospoda rucze wjeczeť pschi- hotowať a na blido štajika. Š pscheczelniwymi šłowami towaršcha i młodych lėť k jėdži prošesche a jemu pschjesche, so by jemu derje šłodžiko. Ropyl jeno mať a widomnje ho nusujo jėdžesche. Hajnikowa bė mjes tym ložo štajika a pořlescžša i nowymi a cžistymi žychami pocžahnyła. Šdž bė nětko wscho hotowe, so móžesche ho njenadžanemu hošcžej město k pschenozowanju pschi- pořasacž, ho wobaj mandželšaj, jemu dobru nóz prajiwšchi, do pšdłanškeje komory, hdyž jeju džėsczi špaschtej, k měrej podasčaj. Tu hiščeže i cžicha wo njewocžafanym a spodžiwym wopřcze rėcžesčaj. Wotom ho k Bohu wschomóžnemu modlesčaj, pro- šesčaj jeho sa tutu nóz wo hnadne wobarnowanje a wobšam- nyščaj tež hróšbneho cžmoweho hošča do swojeje modlitwy. W hajnikowni bė cžicho a cžėmno, a jenož stare jėdle a šchmřeki šwój španški špėw nad španzami nutska šchumjachu.

(Pschichodnje škocženje.)

## Wschelake i bliska a i daloka.

— Šandženy šchtwóřť wumrje w Rašchowje knjes Ernst August Mėto. Šswėrnny, šprawnny, wėrjazy šchescžijan, je wón psches 40 lėť šobustaw Budescžanskeho žyřtwinskeho pschedštejicžer- stwa byť wot lėťa 1868, hdyž bu porjad žyřtwinskeho pschedšteji- cžėřstwa w Šakškej šawjedženy. Psches 30 lėť je wón město- pschedšhda žyřtwinskeho pschedštejičėřstwa byť. Žyřtwinske psched- štejičėřstwo a žyła wořada jemu hnuty džat do wėcžnosće dawa.

— Njedželu 2. adventa pschipołdnju 1/2 12 budže šašo šerbste kemšchenje w Draždžanach. Šserbja, kotsiž maja šnatych w Draždžanach a bliskosći, cžyřli jim liščit w prawym cžafu napřacž a jich na kemšchenje w lubej macžernej rėci dopomnicž.

— Biblijski pucžnik na lėto 1909 budže w bliščich dnjach docžišcžany. Šnjes šarať em. Šakub, kotryž je w tym lėcze tež němski biblijski pucžnik sa Šakstu šestajať, je nam lubosćiwje tež šerbški pucžnik špiřať. Wón je tež do noweho pucžnika witane polėpschenje šawjedł psches to, so šu ho njedželste šchtucžki w nowym pucžniku wupiřale.

— Nowa kniha nascheho lutherskeho knihowneho towaršstwa budže w najbliščich cžafu docžišcžana. Špiřať je ju k šarať em. Ššyřora w Šiskopizach. Wona šmėje to napřimo: „Šklořy a šornjatka“. Ššobustawy knihu dořtanu sa lėtuschi pschinoschť a Wóh daj, so by wutroby naschich šobustawow se swojim natwarjazy a šajimawym wopřchijecžom šahorjala a tež nowe šobustawy sa nasche lutherske knihowne towaršstwo dobyła.

— Šwjeřelaze je, so ho žyřtwinske tepjenje lėto a we wjazy wořadach nascheje šerbsteje Šužizy naprawi. W tutym lėcze je ho twariť w Šetlizach a w Šorščizach. Duž je jeno hiščeže mať wořadow, hdyž žyřtwinskeho tepjenja nimaja.

— Wschelakore protyki ho nětko do hód posćicžuja a do domow noscha. Wny Šserbja mamy šwoju šerbšku protyku „Pschedženat“, do šerbškeho doma šlušcha šerbška protyka. „Pschedženat“ je do- štacž w Šsmolerjež knihicžišcžėřni řaž tež w pschedawatnjach „Šserbskich Nowin“ na wřach.

— W pschichodnym tydženu budže ho w šakškim šejmje šašo wo nowym wuřwoleřkim šakonju wuradžecž. Šnadžija, so ho wysch- nosć a šejm na postajenja šjednatej, kotrež šu sa wobej štronje pschijomne.

— Šandženu šobotu wjecžor je ho wulki papjernik na Židowje pola Budyšchina špalit a šnicžil. Šchłoda je wulka; ale dořelž je wschitko šawėscžene, šmėje šawėscžaze towaršstwo šchłodu placžicž. Šnajřrudnišcho pať je, so na 300 džėlacžerjow nětko do hód w šym- štim cžafu džėlo šhubi.